



Sognebladet

for Skt. Peters Kirke, Herning

September – November 2011

Kære menighed!

Nu er adventstiden kommet, den tid som ikke bare giver os en mulighed for at forberede os til vor Herres Fødselsdag, men også minder os om at vi går vor Herre i møde. Vort liv på jorden er nemlig en kort tid, som kong David har skrevet det på den måde: "Menneskets liv er som græsset, det blomstrer som markens blomster; når vinden blæser over det, er det der ikke mere, dér, hvor det stod, ser man det ikke mere." (Sl 103,15 – 16)

Derfor er hele vort liv en adventstid, hvor vi forbereder os til at mødes med vor frelser Jesus Kristus, som har forberedt en evig bolig for os i himlen.

Måske spørger nogen: hvorfor skriver præsten om døden i den glade adventstid, når vi vil opleve højtideligt Kristi Fødsel? Vi bør glæde os i stedet for at tænke på vor død. Ja, det er rigtigt – vi bør glæde os både med Julefest, når vi igen i den store menneskevordelses mysterium møder Jesusbarnet og når vi i den store evige livs mysterium møder Kristus, som den korsfestede og opstandne Herre, der har frelst os og har sejret over død og grav. Han, som blev født i Betlehems stald, er kommet til os frem for alt for at frelse os og for at vi kan glæde os

på grund af det evige liv hos Gud i himlen. Derfor skriver jeg også om vort jordiske liv, som så hurtigt svinder bort. Adventstid minder os om det og opmuntrer os til at våge. Jesus talte om det mange gange, blandt andet: "Tag jer i agt, hold jer vågne! For I ved ikke, hvornår tiden er inde. Det er ligesom med en mand, der skulle rejse til udlandet; han forlod sit hus og gav sine tjenere fuldmagt, hver enkelt sin opgave, og dørvogteren pålagde han at våge. Våg derfor, for I ved ikke, hvornår husets herre kommer, om det bliver om aftenen eller ved midnat eller ved hanegal eller ved daggy; lad ham ikke finde jer sovende, når han pludselig kommer. Hvad jeg siger til jer, siger jeg til alle: Våg!" (Mark 13,33 – 37)

I hele Adventstiden kan vi høre ligende ord, først fra Johannes Døber: "Omvend jer, for Himmeriget er kommet nær!" (Matt 3,2)

Og fra Jesus selv: "Men den dag eller time er der ingen, der kender, hverken englene i himlene eller Sønnen, men alene Faderen. Som det var i Noas dage, sådan skal det også være ved Menneskesønnens komme. For i dagene før syndfloden åd og drak de, giftede sig og bortgiftede lige til

den dag, da Noa gik ind i arken; og de vidste ikke noget, før syndfloden kom og rev dem alle bort. Sådan skal også Menneskesønnens komme være.”

(Matt 24,36 – 39)

Det betyder, at Adventstid minder os om og forbereder os også til den dag, da Jesus kommer igen for at dømme de levende og de døde – til verdens ende. Hvordan oplever vi årets Adventstid? Det afhænger af os selv. Forbereder vi os til at fejre Kristi Fødselsdag, eller bliver det kun en fest med gaver, juletræ og julefestmåltid? Forbereder vi os til at møde Gud i hans store mysterier, eller forbereder vi kun vort hjem, køleskab og bord? Forbereder vi os til et møde med Gud, eller møder vi kun vore nærmeste og vore gæster? På den måde kan vi ligne en af de fire grupper fra Betlehem: den første gruppe mennesker skyndte sig på gaderne for at købe noget, for at arbejde, mens Josef og Maria gik forbi. De har ikke mødt Jesusbarnet. Den anden gruppe mennesker ville ikke modtage Josef og Maria hjemme. De havde ingen plads for dem og de har heller ikke mødt Jesusbarnet. Den tredje gruppe mennesker havde heller ikke plads i deres hjem. De har lejet Josef og Maria en stald, men alligevel mødte de ikke Jesus barnet, selv om han var så tæt på. Den fjerde gruppe mennesker var hyrderne, som har forladt alt og kom til stalden for at ære Jesusbarnet. Kun de var lønnet for deres tro og tillid til Gud og kun de har erfaret det store mirakel i Betlehems stald. Jeg ønsker alle jer, jeres familier og gæster, at I kan forberede jer så godt, som muligt til Herrens Fødselsfest i år og at I må glæde jer på grund af det

store møde: Gud med os mennesker i Betlehems nattens mysterium og i kirken under Messen når I modtager Jesus i den Hellige Kommunion.

Jeres sognepræst P. Winek



”Om Herrens barmhertighed vil jeg synge for evigt” (sl. 69)

Jeg er ny i Herning menighed, lige flyttet hertil fra Århus, hvor jeg har boet det meste af mit liv. Jeg er døbt og opfostret i den katolske tro, men Kirken har ikke altid fyldt lige meget i mit liv. Da jeg var lille, var jeg præget af familiemedlemmer, der tilhørte andre trosretninger, og mine forældre var ikke enige om, hvordan de ville videregive troen. Min mor er af en kristen-jødisk baggrund, og min far af en mere traditionsbunden katolsk baggrund. Da jeg kom i puberteten, var jeg meget eksperimenterende, også hvad angår det åndelige. Da jeg var 19 år gammel, rejste jeg til New York for at uddanne mig indenfor teater. Her traf jeg min forlovede Jeppe, og troen blev skubbet helt i baggrunden. Tiden, der fulgte, var præget af stor tomhed og længsel. Jeg var omgivet af mennesker, der kun søgte succes, og jeg blev selv helt opslugt af penge og berømmelse. Jeg havde venner fra alle mulige sam-

fundslag, men fælles var en eksperimenterende livsstil med alkohol, stoffer, sex og esoteriske trospraksis, der var ren afgudsdyrkelse. Nogle af mine venner tjente penge på prostitution. Andre dyrkede satanisk musik. Endeligt var der nogle, som prøvede at finde sig selv igennem deres selvbeskuende kunst. Da jeg begyndte at spørge mig selv, "Hvor skal alt dette føre til?", blev jeg forfærdet, for selvom jeg havde succes udadtil, blev jeg mere og mere tom og livløs indvendig. I forbindelse med fag i skolen læste jeg Augustins Bekendelser og Dantes Den Guddommelige Komedie. Disse vakte min åndelige længsel efter Jesus Kristus, den sande Gud, og jeg begyndte langsomt at søge tilbage til Kirken. Min endelige omvendelse skete under en rejse til Indien i sommeren 2007, hvor jeg mødte min Skaber på en personlig måde. Jeg blev fuldstændig opfyldt af kærlighed, og min søgen ophørte. Nu havde min længsel fundet hvile i den Træenige Gud Fader, Søn og Helligånd.

Menighedens medlem



Den første jul

Den første jul – dengang Guds søn kom til verden – var en unik begivenhed. Selv om den gik stille og upåagtet for sig, betød den et afgørende vendepunkt i menneskets forhold til Gud, men rummede også potentiale til at ændre på verden som sådan.

Den første jul – dengang Guds søn kom til verden – var en unik begivenhed. Selv om den gik stille og upåagtet

for sig, betød den et afgørende vendepunkt i menneskets forhold til Gud, men rummede også potentiale til at ændre på verden som sådan. Selv om vi fejrer jul hvert år, er der også – trods de talrige trivielle gentagelser i traditioner og gøremål – et ønske hos mange om, at den årligt tilbagevendende jul skal være noget unikt. Det kan være ambitionen om, at julen skal rumme alt det, man mener hører med til den – intet element må mangle. Det kan også være håbet om, at den ikke må blive ødelagt af uoverensstemmelser eller strid, eller om at den må være en anledning til forsoning og heling af noget, som er gået i stykker.

Netop alle disse forestillinger om julen gør, at den i stedet for at blive set hen til som en glædelig fest, bliver en udfordring, som nogle flygter fra ved f.eks. at rejse væk, eller – hvis man ikke har denne mulighed – vil prøve på at reformere og forenkle. Hvert år er alt dette et tema sammen med beretninger om, hvordan ensomhed og fattigdom bliver oplevet særligt stærkt i julen.

Ligesom mennesker lidt mere prosaisk hvert år bliver udfordret til at stille sig selv spørgsmål om julen, så forsøger vi som kristne også at gøre det. Naturligvis ved vi, hvorfor vi fejrer jul, og i kirkelig sammenhæng mærker vi i højere grad mening med det, vi gør. Her er der ikke så meget, vi skal reformere. Alligevel burde vi ikke stille os tilfreds med, at julen som kirkelig fejring mere eller mindre blot bliver en gentagelse af den foregående. Vi må også have en ambition om, at julens budskab kan være i det mindste en anledning til, at få rykket ved noget på samme måde, som den første jul gjorde det. "Rør blot

Kalender september – december

December 2011

4.12.2011

2. søndag i advent

Herning: Messe kl. 10.00 Undervisning.

Lemvig: Messe kl. 14.00 Undervisning.

11.12.2011

3. søndag i advent

Herning: Messe kl. 10.00 Adventsfest.

Lemvig: Messe kl. 14.00 Kirkekaffe.

18.12.2011

4. søndag i advent

Herning: Messe kl. 10.00

Lemvig: Messe kl. 14.00

24.12.2011

Julevigilie

Herning: Julenatsmesse kl. 23.00

Lemvig: Juleaftensmesse kl. 16.00

25.12.2011

Herrens Fødsels Fest

Herning: Juledagsmesse på dansk kl. 10.00. Messe på polsk kl. 17.00

Lemvig: Juledagsmesse kl. 14.00

26.12.2011

2. Juledag

Lemvig: Messe på tamilsk kl. 11.00



Januar 2012

1.1.2012

Maria Guds Moders Fest

Herning: Messe på dansk kl. 10.00.

Messe på tamilsk kl. 11.30.

Lemvig: Messe kl. 14.00

8.1.2012

Herrens Åbenbarelses Fest

Herning: Messe kl. 10.00 Undervisning.

Lemvig: Messe kl. 14.00 Undervisning.

15.1.2012

2. almindelige søndag

Herning: Messe kl. 10.00 Undervisning.

Lemvig: Messe kl. 14.00 Undervisning.

22.1.2012

3. almindelige søndag

Herning: Messe kl. 10.00.

Lemvig: Messe kl. 14.00.

2011 - januar- februar 2012

29.1.2012

Den hellige Ansgars Fest
Herning: Messe på dansk kl. 10.00.
Messe på polsk kl.17.00

Lemvig: Messe kl. 14.00



Februar 2012

5.2.2012

Herrens Fremstilling i Templets Fest
Herning: Messe kl.10.00 Undervisning.

Lemvig: Messe kl. 14.00 Undervisning.

12.2.2012

6. almindelige søndag
Herning: Messe kl. 10.00 Undervisning.

Lemvig: Messe kl. 14.00 Kirkekaffe.

19.2.2012

7. almindelige søndag
Herning: Messe kl.10.00 Fastelavn.

Lemvig: Messe kl.14.00 Undervisning.

22.2.2012

Askeonsdag
Herning: Messe kl.19.00.

26.2.2012

1. søndag i fasten
Herning: Messe på dansk kl.10.00.
Messe på polsk kl. 17.00

Lemvig: Messe kl. 14.00.

GIV EN HÅND

- til ofrene for sultkata-
strofen på
Afrikas Horn

**Doner et beløb via sms
eller netbank**

**Læs mere på
www.caritas.dk
eller kontakt din lokale
repræsentant**

ikke ved min gamle jul,” lyder en ret forslidt verselinje i én af julens sange. Men måske kunne vi så gå med til, at den gamle jul selv rørte ved noget. Naturligvis kan vi ikke rykke ved noget med julefesten alene. Julebegivenheden er blot begyndelsen til det, der blev fuldendt i påskens dramatik, hvor det blev klart, at Gud ikke blot kom og så, men også sejrede.

I forvejen opfatter de fleste mennesker julen som en større fest end påsken – i mange henseender med urette – men hvis vi netop tager som udgangspunkt, at påskens begivenheder ikke var mulige uden julen, så kan vi også godt bruge julen som incitament til at få rykket ved noget. Ligesom Guds plan ikke blev fuldendt i julen, så skal vi heller ikke forvente, at en omlægning af vore juletraditioner ændrer på verdensordenen. Dog kan vi roligt bruge julens budskab til at fatte håb og også til at justere vor livsstil. De to første læsninger her i midnatsmessen udtrykker disse to tilgange til julen: håb og omvendelse – opmuntring til dem, der er nedslåede og rådvilde, og formaning til dem, der er overmodige eller alt for ubekymrede. Den første læsning fra profeten Esajas handler om at skabe håb. Ligesom julens budskab brød igennem én gang for alle, så forkyndte også profeten ind i én konkret situation. Men selv om både Kristi fødsel og Esajas’ forudsigelse satte dagsordenen i Guds historie med mennesket, så er menneskets historie en kontinuerlig række af situationer, i hvilke der skal forkyndes både håb og fornyelse. Ved at høre profetens ord, skal vi mobilisere tillid til, at det, han forudsiger, også kan opfyldes konkret i her og nu. Vi skal hjælpes til at tro på, at de ting, han siger, der kan

ændres på, også afspejler konkrete livssituationer i vor tid. Her er der også tyngende åg, der skal lettes, og blodbefængt tøj – et billede på krig og vold -, der skal brændes. På samme måde skal vi også tage Paulus’ ord i anden læsning til os og erkende, at Kristus kom for at få os til at leve besindigt og retskaffent og gøre os ivrige efter at gøre gode gerninger samtidigt med, at ”vort salige håb skal opfyldes.”

Med sit komme til jorden ville Guds Søn udrette noget, nemlig give os mennesker en ny chance, et nyt håb – frelse os – for at bruge klassiske udtryk, som dog ikke alle nu til dags kan stille noget op med. Men hvad var det Guds Søn udrettede? Reformerede han samfundet? Tvang han sine synspunkter igennem med magt? Han underviste og sagde klart, hvad der er rigtigt og forkert, hvad der skal til for at ændre verden. Men forkyndelsen blev ledsaget et hans eksempel på ydmyghed. Ydmyg og fattig var Kristus i hele sit voksne liv; men denne livsstil blev grundlagt i hans fødsel, hvor han ikke bare kom til verden under fattige vilkår, men i bredeste forstand gjorde sig sårbar – som spædbarn og som menneske.

Guds Søn vil, at vi skal rette os efter det, han siger, men også, at vi lader os inspirere af hans sindelag. Han ønsker også, at vi skal forstå, hvad han siger, begribe – så meget vor forstand nu tillader det – hvem Gud er, og hvad vor tro går ud på. Men selv om vi skal bruge vor fornuft, selv om Gud også i allerhøjeste grad appellerer til den, bliver vi ikke klogere og slet ikke mere troværdige, hvis vi ikke lader vort liv præge af det, vi har hørt og forstået. Når vi taler om at blive frelst i egentlig

forstand, så er det i kraft af en udveksling mellem Gud og os. Det lyder mærkeligt, for ingen kan frelse uden Gud alene, og vi er også vant til, at der er noget vi ofte kun kan blive frelst fra, når andre suverænt griber ind: Et folk, der er besat eller undertrykt efter, at al modstandskraft er nedkæmpet, kan kun hjælpes, hvis der kommer en befrier udefra. Er man i fangenskab, skal en anden åbne porten til friheden. Er man alvorligt syg, er man i mange tilfælde helt afhængig af, at en dygtig læge kan foretage det rigtige indgreb. I alle disse eksempler lader vi noget ske med os, uden at vi gør andet end at tage imod.

Men der er også situationer, hvor frelsen, befrielsen og helbredelsen afhænger af os. Den livsstilssyge får nok behandling, men må også lægge sit liv om. Selv den mest forhærdede alkoholiker må mønstre et minimum af vilje. Den, der har forskertset sine sociale og menneskelige relationer, må gå i sig selv. Der er således onder, vi skal befries fra ved at lade os forandre, ved selv at ville forandring, ved at holde op med bestemte handlinger og gøre noget nyt.

Guds Søns komme til jorden er rigtigt nok noget, der bare sker, uden at vi har kunnet bidrage til det. Det er Guds suveræne indgriben; men virkningen af denne indgriben forudsætter accept fra vor side, at vi bevæger og forandrer os. Hyrderne tog i mod og begav sig til Bethlehem, opsøgte barnet. Senere i Jesu liv ser vi, at der kun kom gang i noget nyt dér, hvor menneskene ikke bare gik tilbage til hverdagen efter at de havde mødt Jesus eller måske endda var blevet helbredt af ham; men hvor de blev hans disciple og fulgte

ham.

Nogle mennesker mener, at Gud ikke må komme for tæt på for ikke at forstyrre vor egen rytme og vore tilføjede vaner. For nogle er julen også et forstyrrende element, der blot skaber kaos i en ellers rolig hverdag. Men også for dem, der gerne vil julen, bliver det hverdag, og festen kommer på afstand. Uanset hvilket syn, vi har på julen, må den, når vi vil kaldes kristne, aldrig gå upåagtet hen. Vi øger dog ikke julens betydning, hverken ved at begynde at fejre den sidst i november eller ved at markere den med ydre og materiel overdådighed, når den endelig er der. Hvis vi som kristne vil lade julen være en skelsættende begivenhed, må vi lade den være begyndelsen til noget nyt, dvs nyt i vort liv. Det bliver den ved, at vi i første omgang med samme stilfærdighed som hyrderne, lader vor tro på det, der skete ved Jesu komme, få os til at skifte spor eller fordybe os mere: ikke vente med at komme i kirke til næste jul, men fra nu af leve et intensivt liv i Kirkens fællesskab, lytten til hans ord og modtagelse af sakramenterne, ikke som ritualer, men som udtryk for sindelagsændring.

Nu som dengang er der mennesker, der ikke har plads til Jesus i herberget. Der er mange individuelle liv, hvori der ikke er plads til Jesus; men der er også hele samfund, hvor der ikke er plads til ham. Den fest, der skyldes hans fødsel, må mange steder ikke længere kaldes noget, der minder om ham. Symboler på ham skal nogle steder fortrænges fra det offentlige rum, hans egen lære tæller ikke som argument i offentlig og politisk debat, og den må ikke gøres til norm for hverken lovgivning eller personlig livsførelse.

Uanset, hvilket syn vi har på julen, må den gøre en forskel. Hvis dens budskab forandrer os, er der også banet vej for, at den kan ændre verden. Midt i vor magtesløshed og nogle gange ubekymrethed, må vi mobilisere og styrke troen på, at den begivenhed, der har bestemt vor tidsregning, også kan forandre vor tid, hvis vi følger den, altså ikke tiden, men begivenheden og dermed Kristus.

Amen.

Biskop Czeslaw Kozons prædiken i Sct. Ansgars domkirke



Bevar julefreden

Julefreden er det nye forhold, Gud etablerede med os, da hans søn blev menneske.

Jeg tænker ikke på freden i verden, selvom vi også skal kæmpe for den og bevare den. Jeg tænker på den fred, som blev forkyndt for hyrderne på marken, da Kristus blev født. Det er Guds fred med os og vor fred med ham.

Det er kristendommens hovedbudskab: Guds fred med ethvert menneske. Al anden fred afhænger i sidste ende af denne fred.

Vi kan ikke holde fred med hinanden indbyrdes og mellem landene, hvis vi mangler den indre fred. Man taler om, at være i fred med sig selv. Man tilbyder ligefrem kurser i at opnå indre

balance og fred. Intet ondt ord om disse anstrengelser for at opnå indre ligevægt.

Men indre balance er ikke fred, heller ikke med en selv. Fred har med relationer at gøre. Fred indebærer respekt for den anden eller de andre, ja i sidste ende indebærer den kærlighed. Fred i denne betydning kan kun komme fra Gud. Julefreden er det nye forhold, Gud etablerede med os, da hans søn blev menneske. Han er vor fred. Guds fred er en kærlighedsgave, som vi skal tage imod. Det er nødvendigt bevidst at åbne os for denne gave, fordi det netop er en relation mellem Gud og mig. Alt for mange mennesker har ikke forstået julens budskab og får derfor ikke ægte julefred.

Adventstiden skal først og fremmest handle om, hvordan jeg finder ind i et dybere forhold til Gud, eller hvis jeg ved egen skyld har mistet dette forhold, hvordan jeg finder tilbage til fred med Gud. Skriftemålet er midlet til både at genetablere freden med Gud, idet han netop i dette sakramente igen tilbyder os sin fred.

Men skriftemålet er også et sakramente, hvor Guds fred tager os mere og mere i besiddelse. Freden er nemlig dynamisk. Hvis ikke den lidt efter lidt tager os i besiddelse, forsvinder den ganske langsomt og ubemærket. Bevar din julefred!

Tekst: Lars Messerschmidt

Adresser:

Sognepræsten træffes ikke om mandagen

P. Winek Barwinski
Lillelundvej 36, 7400 Herning,
Tlf. 97 12 43 82, Mobil: 41 24 52 40,
E-mail: vinci@sktpeter.dk